

Břehy mé duše jsou pokryty zetlelými zbytky uhynulých lásek

Wabi Ryvola

Víš proč chodí láska pozdě spát
víš kdo chodí do tvejch snů si hrát
víš kde zůstávají vlaky stát
víš proč sníh Ti padá na kabát
Ty dobře víš kdo vchází večer do dveří a
víš kdo prázdnějm slovům nevěří
víš kdy holka neví proč se smát
víš co nemůže se nikdy stát

A na březích mý duše zatím
leží zbytky uhynulých lásek
obálka dopisní dohořívá
Do čela se mi vřejevá zase jedna
z mnoha netušenejch vrásek
za oknem padá sníh
už se stmívá.

Víš proč může vítr v strunách znít
víš kam chodí slunce rosu pít
víš co můžeš od života chtít
víš kdy mrak se může objevit
Ty dobře víš kde začíná konec tvejch snů
víš proč tejden má jen sedm dnů
víš kde končej cesty písčité
víš kdo mívá čelo vrásčité